

С. — Господинъ Зафировъ!

З. — Продължава: — Може би моятъ най-голѣмъ грѣхъ, Всевишни Създателю, е билъ този, че много съмъ обичалъ отечеството си, но и тъй да е, пакъ ти се моля: прости ми и приеми съ милостъ душата на моя синъ, който може би е съвсемъ безгрѣшенъ. О, Господи! А ако и той е сгрѣшилъ предъ тебе, и за него ти се моля, прости го! Той е мой синъ. Той си отива за винаги, и вече нѣма да се видимъ другаде съ него, освенъ въ лоното ти. — Плаче.

С. — Прекъсва го. — Зле направихъ, гдето ви казахъ, господинъ Зафировъ. Моля, успокойте се и тръгнете съ мене.

З. — По-спокойно: — Да тръгна съ васъ? Не, азъ ще остана тукъ. Искамъ да видя, какъ ще разстрелятъ сина ми.

С. — Азъ не позволявамъ и още сега ще извикамъ войниците да ви върнатъ насила.

З. — Следъ кратко мълчание: — Да, вие имате право. Азъ не трѣбва да гледамъ, какъ ще разстрелятъ сина ми. Азъ ще се подчиня, но моля ви се, не ме оставяйте Елате следъ това и ми помогнете да идемъ въ щаба.

С. — Обещавамъ ви. — Въ това време идватъ II и III войникъ.

III. в. — Господинъ старши, господинъ фелдфебелтъ ви вика.

С. — Готови ли сж войниците?

III. в. — Тѣй вѣрно!

С. — На II войникъ: — Ще заведешъ този господинъ — сочи Зафирова — до постоветъ и ще го задържишъ, догдето се върна азъ.

II в. — Слушамъ, господинъ старши!

С. — На Зафирова: — Моля, тръгвайте!

З. — Насълзенъ. — Ще отида, ще отида. — Тръгватъ съ II войникъ и се изгубватъ въ лѣво.

III в. — На старшия: — Съ осждения се извършиха всички църковни трѣби, и той сега е при щаба. Войниците, които ще го разстрелятъ, сж строени. Вече два пжти ви търсятъ.